

Αντίλυπρον για Όλους

*«Διότι τούτο είναι καλόν
και ευπρόσδεκτον
ενώπιον του σωτήρος
ημών Θεού, όστις θέλει
να σωθώσι πάντες οι
άνθρωποι και να έλθωσιν
εις επίγνωσιν της
αληθείας. Διότι είναι εις
Θεός, εις και μεσίτης
Θεού και ανθρώπων,
άνθρωπος Ιησούς
Χριστός, όστις έδωκεν
εαυτόν αντίλυτρον υπέρ
πάντων, μαρτυρίαν
γενομένην εν ώρισμένοις
καιροίς.»
— Α' Τιμ. 2:3-6*

καιρώ». — Εβρ. 2:9· Ιωάννης 1:9· Α' Τιμ. 2:5,6

Καθώς μπαίνουμε στο έτος 2024, έχουν περάσει εκατόν πενήντα χρόνια από τη στιγμή που πολλοί ειλικρινείς σπουδαστές της Βίβλου πιστεύουν ότι σηματοδότησε την αρχή της τελικής φάσης, ή της «συγκομιδής», της παρούσας Εποχής του Ευαγγελίου. (Ματθ. 13:24-30,36-43) Ήταν κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου συγκομιδής που η διδασκαλία της Αγίας

ΓΙΑ ΠΟΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ,
το «Η ΑΥΓΗ» δημοσιεύει στο οπισθόφυλλό του έξι σύντομες δηλώσεις πίστης, πολύ γνωστές στους Σπουδαστές της Αγίας Γραφής σε όλο τον κόσμο, με τίτλο: «ΕΙΣΗΜΑΣΑΙΓΡΑΦΑΙ ΣΑΦΩΣ ΔΙΔΑΣΚΟΥΣΙΝ» Η τρίτη από αυτές τις δηλώσεις λέει: Η βάση της ελπίδας για την εκκλησία και τον κόσμο βρίσκεται στο γεγονός ότι ο Ιησούς Χριστός, με τη χάρη του Θεού, γεύτηκε το θάνατο για κάθε άνθρωπο, «αντίλυρον για όλους», και θα είναι «το αληθινό Φως που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο», «εν

Γραφής σχετικά με το «αντίλυτρον για όλους» τέθηκε σε τόσο ξεκάθαρο σημείο που δεν ήταν κατανοητό προηγουμένως από τις ημέρες των αποστόλων. Πράγματι, το αντίλυτρον για όλους είναι ο κεντρικός κόμβος πάνω στον οποίο ξεπηδούν όλες οι άλλες ακτίνες της θείας Αλήθειας. Έχοντας αυτό κατά νου, πιστεύουμε ότι είναι σκόπιμο να αναθεωρήσουμε στις σελίδες που ακολουθούν αυτό το βασικό στοιχείο της χριστιανικής διδασκαλίας όπως βρίσκεται στη Βίβλο.

Ο ΘΕΙΟΣ ΣΚΟΠΟΣ

Ο Ιησούς Χριστός ήρθε στον κόσμο για να σώσει τους αμαρτωλούς, δηλώνουν οι Γραφές. (Ματθ. 9:13· Λουκάς 9:56· 19:10· Ιωάννης 3:17) Ο ερχομός του ήταν σύμφωνος με το σκοπό του Επουράνιου Πατέρα του, του Δημιουργού, επομένως το κείμενό μας αναφέρεται στον Θεό ως «Σωτήρα μας». Το σχέδιο του Θεού για τη σωτηρία του κόσμου μέσω του μονογενούς του Υιού, του Ιησού, ήταν μια εκδήλωση της αγάπης του για τους αμαρτωλούς, γιατί διαβάζουμε ότι ο Θεός «αγάπησε τόσο τον κόσμο» που έδωσε τον γιο του για να είναι ο Λυτρωτής, με την πρόβλεψη ότι όλοι όσοι πιστεύουν σε αυτόν «δεν πρέπει να χαθούν, αλλά να έχουν ζωή αιώνια» —Ιωάννης 3:16

Η βάση πάνω στην οποία φέρεται η σωτηρία στην καταραμένη από την αμαρτία και ετοιμοθάνατη ανθρώπινη φυλή μέσω του Ιησού είναι το γεγονός ότι με τον θάνατο έγινε υποκατάστατο της χαμένης ζωής του πατέρα Αδάμ. «Όπως στον Αδάμ όλοι πεθαίνουν», έγραψε ο Παύλος, «έτσι και στον Χριστό θα ζωντανέψουν (αναστηθούν) όλοι»—δηλαδή, θα τους δοθεί η ευκαιρία να αποκτήσουν αιώνια ζωή. (Α΄ Κορ. 15:22) Αυτή η διευθέτηση αντικατάστασης αναφέρεται στο κείμενό μας ως «αντίλυτρον» ή, όπως σημαίνει στα ελληνικά,

«αντίστοιχο τίμημα». Η θυσία της ζωής του Ιησού για λογαριασμό του Αδάμ και της ετοιμοθάνατης φυλής ήταν, πράγματι, ένα τίμημα που έπρεπε να αντιστοιχηθεί· γιατί ακριβώς όπως ο Αδάμ ήταν τέλειος άνθρωπος πριν αμαρτήσσει, έτσι και ο Ιησούς έγινε σάρκα—σάρκα που ήταν «αγία, ακίνδυνη, αμόλυντη, χωριστή από τους αμαρτωλούς»— και την οποία έδωσε «για τη ζωή του κόσμου». —Ιωάννης 6:51· Εβρ. 7:26

Στο Α' Τιμ. 4:10, ο Παύλος μιλάει για τον Θεό ως «Σωτήρα όλων των ανθρώπων, ιδιαίτερα εκείνων που πιστεύουν». Σε αυτό το απόσπασμα της Αγίας Γραφής, ο Απόστολος αναφέρει ένα σημείο που στην αρχή μπορεί να φαίνεται παράξενο. Λέει ότι «κοπιάζομεν και ονειδιζόμεθα» επειδή εμπιστευόμαστε στον ζωντανό Θεό, ο οποίος είναι ο Σωτήρας όλων των ανθρώπων. Γιατί κάποιος πρέπει να κατηγορηθεί και να υποφέρει επειδή πιστεύει σε έναν τέτοιο Θεό;

Ο Απόστολος δεν παρέχει το βασικό νόημα αυτής της δήλωσης, αλλά προφανώς τα βάσανα και το όνειδος, στα οποία αναφέρεται, προήλθαν από εκείνους που πίστευαν σε έναν ή περισσότερους από τους πολλούς ψεύτικους θεούς που λάτρευαν οι άνθρωποι εκείνη την εποχή. Κάτω από την επιρροή της προκατάληψης και της δεισδαιμονίας, αυτοί οι λάτρες των ψεύτικων θεών περιφρόνησαν την Αλήθεια σχετικά με έναν αληθινό και ζωντανό Θεό της αγάπης - έναν πραγματικό ευεργέτη των ανθρώπων, που αγαπά τον κόσμο και έχει κάνει μια πρόνοια σωτηρίας για όλους όσους πιστεύουν.

Ακριβώς όπως οι ειδωλολάτρες λάτρες επέπλητταν εκείνους που πίστευαν στον αληθινό και ζωντανό Θεό στην εποχή του Παύλου, έτσι και εμείς σήμερα ονειδιζόμαστε. Το Ευαγγέλιο της σωτηρίας μέσω του Χριστού έχει παραμορφωθεί σε σημείο που η σωτηρία σημαίνει να λυτρωθείς από τα μαρτύρια μιας κόλασης, με

λίγους μόνο σε όλους τους αιώνες να έχουν την τύχη να ξεφύγουν. Οι φορείς του αληθινού Ευαγγελίου της αγάπης—αυτοί που πιστεύουν και διδάσκουν ότι ο Θεός είναι ο Σωτήρας όλων των ανθρώπων, ιδιαίτερα εκείνων που πιστεύουν—κατηγορούνται από εκείνους που λατρεύουν τη θεότητα των βασάνων και θεωρούνται ως αντίπαλοι του Χριστιανισμού.

Ωστόσο, ευχαριστούμε τον Θεό που μάθαμε να τον γνωρίζουμε ως Σωτήρα όλων των ανθρώπων, και ιδιαίτερα αυτών που πιστεύουν! Εκείνοι που έχουν γνωρίσει αυτή τη λαμπρή Αλήθεια χαίρονται να δίνουν τη ζωή τους προαναγγέλλοντας τους επαίνους του, γιατί τους έχει καλέσει «από το σκοτάδι στο θαυμάσιο του φως». (Α' Πέτ. 2:9) Δεν θα μπορούσαμε να έχουμε καλύτερη αποστολή, καλύτερο αγώνα για να ζήσουμε και να πεθάνουμε, από αυτόν να μεγαλώνουμε το όνομα του αληθινού Θεού της αγάπης.

Ίσως δεν έχουμε εκτιμήσει όσο θα έπρεπε αυτό το προνόμιο. Έχουμε την τάση να είμαστε κάπως υποστηρικτικοί όταν κάποιοι μας κατηγορούν ότι είμαστε δάσκαλοι μιας «δεύτερης ευκαιρίας». Τι το μεμπτόν αν διδάσκουμε μια δεύτερη ευκαιρία -που στην πραγματικότητα είναι η πρώτη πραγματική ευκαιρία για τους περισσότερους- που θα πρέπει να διστάσουμε να δηλώσουμε; Πράγματι, ο Αδάμ αμάρτησε εκούσια, αλλά του έλειπε η εμπειρία. Ο Θεός θα του δώσει άλλη μια ευκαιρία, με το πρόσθετο όφελος από την εμπειρία εκατοντάδων ετών με τις φρικτές συνέπειες της αμαρτίας. Είναι η αγάπη του Θεού που έχει προνοήσει για τη σωτηρία μέσω της λυτρωτικής θυσίας του Ιησού Χριστού. Γιατί δεν πρέπει να υπερηφανευόμαστε για το γεγονός ότι ο Επουράνιος Πατέρας μας είναι ένας στοργικός, ελεήμων και συγχωρητικός Θεός;

ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΑΝΤΙΑΥΤΡΟΥ

Εκτός από το ότι είναι Θεός της αγάπης, ο Επουράνιος Πατέρας μας είναι επίσης δίκαιος—αν και όχι εκδικητικός. Μέσω του Ιησού, έχει κάνει μια πρόβλεψη με την οποία μπορεί να «είναι δίκαιος και να δικαιώνει» όλους όσους πιστεύουν. (Ρωμ. 3:26) Σίγουρα μας τιμά που έχουμε το προνόμιο να γνωρίζουμε έναν τέτοιο Θεό, του οποίου η αγάπη και η δικαιοσύνη λειτουργούν σε τέλεια αρμονία. Πόσο χαιρόμαστε γι' αυτό το προνόμιο πριν από την ώρα που θα τον γνωρίσει ο κόσμος, και ενώ πολλοί σήμερα βρίσκονται ακόμη σε πνευματικό σκοτάδι.

Ο Παύλος λέει για τον Θεό μας ότι «επιθυμεί όλοι οι άνθρωποι να σωθούν και να έρθουν στη γνώση της αλήθειας». Η μεγάλη Αλήθεια που λέει ο Απόστολος ότι όλοι θα μάθουν τελικά, επικεντρώνεται στον «άνθρωπο Χριστό Ιησού. ο οποίος έδωσε τον εαυτό του ως αντίλυπτρον για όλους» και που, ως αποτέλεσμα, θα είναι ο «μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων». Αυτό εναρμονίζεται με το Κατά Ιωάννην 1:9, όπου διαβάζουμε ότι ο Ιησούς είναι εκείνο το «αληθινό φως, που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο». Έτσι, ενώ χαιρόμαστε που φτάσαμε στη γνώση της Αλήθειας, η χαρά μας αυξάνεται όταν συνειδητοποιούμε ότι, τελικά, όταν η λυτρωτική θυσία του Ιησού θα γίνει μια «μαρτυρία γενομένη εν ωρισμένοις καιροίς», όλη η ανθρωπότητα θα μάθει να γνωρίζει και να αγαπά τον Θεό. Όπως είπε ο Ιησούς σε προσευχή στον Πατέρα του: «Αυτή είναι η αιώνια ζωή, για να γνωρίσουν εσένα τον μόνο αληθινό Θεό, και τον Ιησού Χριστό, τον οποίο έστειλες.» — Ιωάννης 17:3

Η φράση του Παύλου, «που επιθυμεί όλοι οι άνθρωποι να σωθούν», δεν υποδηλώνει «καθολική σωτηρία» με την αποδεκτή έννοια αυτής της έκφρασης.

Δεν σημαίνει ότι η αγάπη του Θεού θα σώσει για πάντα κάθε άτομο που γεννήθηκε ποτέ. Το υπόλοιπο της έκφρασης διευκρινίζει τη σημασία της: «και να έλθουν στη γνώση της αλήθειας». (Α' Τιμ. 2:4) Η πλειονότητα της φυλής του Αδάμ έχει πέσει στον θάνατο, αγνοώντας πλήρως ή εν μέρει την παροχή ζωής που δόθηκε από τον Θεό μέσω του Ιησού. Αυτοί πρέπει να ξυπνήσουν από το θάνατο —να σωθούν με αυτή την έννοια της λέξης— προκειμένου να μπορέσουν να εξοικειωθούν με τη μεγάλη και σωτήρια Αλήθεια για το αντίλυτρον για όλους.

«Δια να μην απωλεσθεί πας ο πιστεύων εις αυτόν [τον Υιόν του ανθρώπου, τον ίδιο τον Ιησού], αλλά να έχει ζωήν αιώνιον», είπε ο Δάσκαλος. (Ιωάννης 3:13-17) Πόσο λίγοι ήταν αυτοί που είχαν την πλήρη ευκαιρία να πιστέψουν σε αυτόν! Ωστόσο, αυτό έχει ληφθεί υπόψη στο σχέδιο του Θεού, κάνοντας την πρόβλεψη για τη διάσωση της ανθρωπότητας από τον ύπνο του θανάτου, ώστε να έχουν τότε την ευκαιρία να ακούσουν και να πιστέψουν και να σωθούν αιώνια. Αυτό είναι το γεγονός που τονίζει ο Απόστολος όταν λέει ότι η μεγάλη Αλήθεια του αντιλύτρου για όλους είναι να «μαρτυρηθεί εν καιρώ» (μαρτυρία γενομένη εν ωρισμένοις καιροίς).

Ο ΑΠΟΔΕΚΤΟΣ ΚΑΙΡΟΣ ΘΥΣΙΑΣ

Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή κατά τη διάρκεια του κόσμου πριν από τον Κατακλυσμό για να μάθουν οι άνθρωποι για την παροχή σωτηρίας από τον Θεό μέσω του Χριστού, ούτε αυτή η μεγάλη Αλήθεια μαρτυρήθηκε στους ανθρώπους κατά την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης, παρά μόνο με καλυμμένη προφητική γλώσσα. Από την εποχή της Καινής Διαθήκης και μετά, το Ευαγγέλιο κηρύσσεται παγκοσμίως ως μάρτυρας. (Ματθ. 24:14) Ωστόσο, απείχε πολύ από το να φτάσει σε όλους και η εκτυφλωτική επιρροή του Σατανά, του «θεού αυτού του

κόσμου», εμπόδισε τη συντριπτική πλειονότητα να εκτιμήσει το πλήρες εύρος της αγάπης του Θεού και την πρόβλεψη ζωής που δημιουργήσε μέσω του αντilyτρου για όλους. —Β' Κορ. 4:4

Η επερχόμενη Μεσσιανική Εποχή, κατά την οποία θα πραγματοποιηθεί η «αποκατάσταση όλων των πραγμάτων», είναι η «κατάλληλη ώρα» που θα μαρτυρηθεί σε όλους η γνώση για το αντίλυτρον. (Πράξεις 3:20,21) Κατά την παρούσα Εποχή του Ευαγγελίου, αναπτύσσεται ένα άλλο χαρακτηριστικό του σχεδίου του Θεού· δηλαδή η κλήση και ανάπτυξη της εκκλησίας του Χριστού. Αυτοί καλούνται για «δόξα και τιμή και αθανασία» και να είναι «συνκληρονόμοι» με τον Χριστό. (Ρωμ. 2:7· 8:17) Και εδώ, είναι το αντίλυτρον που αποτελεί τη βάση αυτής της ένδοξης ελπίδας.

Μία από τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες μπορούμε να ζήσουμε και να βασιλέψουμε με τον Χριστό είναι να υποφέρουμε και να πεθάνουμε μαζί του. Ο Παύλος μιλά για αυτό ως «βάπτισμα στο θάνατό του» και το να είμαστε «σύμφυτοι με αυτόν κατά την ομοιότητα του θανάτου αυτού». (Ρωμ. 6:3,5) Όταν αναρωτιόμαστε τι εννοεί με την ομοιότητα του θανάτου του Ιησού, ο Απόστολος απαντά ότι ο Ιησούς πέθανε για την αμαρτία, και ότι «ομοίως» θα πρέπει να θεωρούμε τους εαυτούς μας νεκρούς ως προς την αμαρτία (ούτω και σεις φρονείτε εαυτούς ότι είσθε νεκροί κατά την αμαρτίαν). —εδάφ. 10,11

Τι εννοεί ο απόστολος όταν θεωρούμε τον εαυτό μας νεκρό κατά την αμαρτία; Απλώς είμαστε εξουσιοδοτημένοι, μέσω της πίστης μας στην αξία του χυμένου αίματος του Ιησού, να θεωρούμε τους εαυτούς μας ότι προσφέρουμε μια αποδεκτή θυσία στον Θεό. Στο εδάφιο 7, ο Απόστολος εξηγεί ότι όσοι προσφέρουν έτσι τον εαυτό τους στον Θεό φυτεύονται μαζί με την

ομοιότητα του θανάτου του Ιησού και έτσι «δικαιώνονται από την αμαρτία». Αυτό σημαίνει ότι δεν πεθαίνουν ως αμαρτωλοί στον Αδάμ, γιατί το αίμα του Χριστού τους ελευθερώνει από την καταδίκη· πεθαίνουν, μάλλον, με θυσία, όπως πέθανε ο Ιησούς.

Αυτή η υπέροχη διάταξη με την οποία οι μαθητές του Ιησού μπορούν να συμμετάσχουν στο θυσιαστικό έργο του που σχετίζεται με τη σωτηρία του κόσμου δεν αλλάζει σε καμία περίπτωση το γεγονός ότι μόνο η λυτρωτική θυσία του Ιησού απελευθερώνει την ανθρωπότητα από την αμαρτία. Η λυτρωτική του θυσία είναι η βάση ολόκληρης της διευθέτησης. Στην πραγματικότητα, μόνο μέσω του αντιλύτρου που είμαστε εξουσιοδοτημένοι να «θεωρούμε» τους εαυτούς μας νεκρούς για την αμαρτία.

Έτσι βλέπουμε ότι δεν υπάρχει καμία αξία ακύρωσης της αμαρτίας στη θυσία της εκκλησίας. Ωστόσο, όταν ο Κύριος μας εξουσιοδοτήσει να το θεωρήσουμε ως μέρος των «καλύτερων θυσιών» αυτής της Εποχής του Ευαγγελίου, θα πρέπει να τον τιμήσουμε με αυτόν τον τρόπο και να επιδιώξουμε πιστά να κρατάμε την προσφορά της θυσίας και της υπηρεσίας στο θυσιαστήριο μέχρι να καταναλωθεί πλήρως. (Εβρ. 9:23) Αυτή είναι η σκέψη που τονίζει ο Παύλος λέγοντας: «Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, διά των οικτιρμών του Θεού, να παραστήσετε τα σώματά σας θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν, ήτις είναι η λογική σας λατρεία.» —Ρωμ. 12:1

Ο Ιησούς «γεύτηκε το θάνατο για κάθε άνθρωπο», δηλώνει ο Απόστολος. (Εβρ. 2:9) Ωστόσο, αυτό από μόνο του δεν ολοκληρώνει το έργο της συμφιλίωσης της χαμένης ανθρωπίνης φυλής με τον Θεό. Αν δεν γινόταν τίποτα περισσότερο, οι ζωντανές γενιές θα συνέχιζαν να αμαρτάνουν και θα συνέχιζαν να πεθαίνουν, ενώ εκείνες

που βρίσκονταν στον τάφο θα παρέμεναν εκεί. Ήταν απαραίτητο στη θεία διάταξη η γνώση για αυτό το αντίλυτρον για όλους να γίνει γνωστή σε εκείνους για τους οποίους παρασχέθηκε.

Πρώτον, ο Ιησούς αναστήθηκε από τους νεκρούς και εμφανίστηκε «στην παρουσία του Θεού για μας». (Εβρ. 9:24) Ο απόστολος δηλώνει την ίδια σκέψη με άλλο τρόπο, λέγοντας ότι ο Χριστός «ανέστη για τη δικαίωσή μας». (Ρωμ. 4:25) Γιατί πρέπει εμείς, η τάξη της εκκλησίας, να δικαιωθούμε; Είναι για να μπορέσουμε να προσφέρουμε το σώμα μας μια αποδεκτή θυσία και να φυτευτούμε μαζί με τη ομοιότητα του θανάτου του Ιησού. Αυτό δεν έχει σκοπό να προσθέσει τίποτα στο αντίλυτρον, αλλά για να μπορέσει ο καθένας στην αληθινή εκκλησία να αποδειχθεί σε πλήρη αρμονία με το θείο πρόγραμμα αγάπης για το ανθρώπινο γένος και να εκπαιδευτεί να συμμετάσχει με τον Ιησού στο μελλοντικό έργο για τη διαφώτιση και τη ευλογία του κόσμου.

Είναι με αυτόν τον τρόπο που τα οφέλη του αντιλύτρου του Χριστού θα φτάσουν στον κόσμο. Η αξία του λύτρου χρησιμοποιείται πρώτα για να γίνει αποδεκτή η συνθυσία της εκκλησίας με τον Ιησού, και όταν αυτή η θυσία ολοκληρωθεί και η εκκλησία δοξαστεί με τον Κύριο, μαζί θα είναι το μέσον μέσω του οποίου η προσφορά της σωτηρίας θα φτάσει στο υπόλοιπο της ανθρωπότητας. Πώς θα διατεθούν τα οφέλη από το αντίλυτρον σε όλους; Θα έρθουν μέσω της φώτισης των ανθρώπων προκειμένου να έχουν την ευκαιρία να πιστέψουν με πλήρη και ολοκληρωμένη κατανόηση για τις αρχές του Θεού περί αλήθειας και δικαιοσύνης.

Ο απόστολος ρώτησε: «Πώς θα πιστέψουν σε αυτόν για τον οποίο δεν άκουσαν;» (Ρωμ. 10:14). Η αξία του αντιλύτρου είναι διαθέσιμη αυτή τη στιγμή μόνο για όσους ακούν, πιστεύουν και υπακούουν στο αληθινό

μήνυμα του Ευαγγελίου. Έτσι γίνεται φανερό ότι η εκκλησία έχει πολύ ζωτικό ρόλο στο μελλοντικό έργο της συμφιλίωσης της ανθρωπότητας—όχι παρέχοντας το αντιλύτρω, αλλά με το να είναι συνεργάτες στη θεία διάταξη με την οποία, βάσει της μεταδιδόμενης γνώσης, τα οφέλη του αντιλύτρου θα είναι στη διάθεση του λαού. Ήταν σύμφωνα με αυτή τη θεία διάταξη που ο Ιησούς προσευχήθηκε για την ενότητα της εκκλησίας με τον εαυτό του—αυτή την πλήρη ενότητα που θα επιτευχθεί στην «πρώτη ανάσταση», «για να πιστέψει ο κόσμος». —Αποκ. 20:5,6· Ιωάννης 17:21

Ο κατάλληλος χρόνος για τη μαρτυρία για τη γνώση του αντιλύτρου σε όλη την ανθρωπότητα, τόσο στους ζωντανούς όσο και σε όλους εκείνους που έχουν πεθάνει, καθénas από τους οποίους έχοντας αναστηθεί από τον τάφο, δεν θα είναι έως ότου εγκατασταθεί η μεσιτική βασιλεία του Χριστού. Τώρα, ωστόσο, είναι το «αποδεκτό έτος [ώρα]» για τους ακόλουθους του Ιησού να αφιερώσουν τη ζωή τους ως συνθυσιαστές μαζί του. (Λουκάς 4:19) Ο Παύλος μιλά επίσης για αυτόν τον αποδεκτό χρόνο, ή «ημέρα σωτηρίας», στο εδάφιο Β Κορινθίους 6:2, όπου παραθέτει το εδάφιο Ησαΐας 49:8. Διαβάζοντας αυτό το απόσπασμα, βρίσκουμε ότι είναι μια από τις υποσχέσεις του Θεού να συνάψει μια διαθήκη με τους ανθρώπους, να τους συμφιλιώσει με τον εαυτό του. Η εφαρμογή αυτής της υπόσχεσης από τον Παύλο δείχνει ότι η εκκλησία θα χρησιμοποιηθεί, μαζί με τον Χριστό, ως υπηρέτες του Θεού για τη σύναψη αυτής της διαθήκης.

Όλη αυτή η διευθέτηση γίνεται δυνατή μέσω του αντιλύτρου για όλους. Πραγματικά αποτελεί τη βάση της ελπίδας τόσο για την εκκλησία όσο και για τον κόσμο. Τι ευλογημένη ελπίδα είναι και για τα δύο! Για την εκκλησία είναι ελπίδα δόξας και τιμής και αθανασίας, και για τον

κόσμο, είναι η προοπτική για την αποκατάσταση της ανθρώπινης τελειότητας στη γη.

Όπως είδαμε, η ελπίδα της εκκλησίας είναι να συμμετάσχει στο έργο για την αποκατάσταση του κόσμου. «Θέλω σε φυλάττει», λέει ο Κύριος, «θέλω σε δώσει εις διαθήκην των λαών, διά να ανορθώσης την γην, να κληροδοτήσης κληρονομίας ηρημωμένας· λέγων προς τους δεσμίους, Εξέλθετε· προς τους εν τω σκότει, ανακαλύφθητε...». (Ησ. 42:6· 49:8,9) Η εκπλήρωση αυτής της υπόσχεσης θα είναι ότι «το αντίλυτρον για όλους» θα μαρτυρηθεί πράγματι σε όλους «εν καιρώ». —Α' Τιμ. 2:6 ■